

บทที่ 1

ฉันรู้สึกได้ถึงความกลัวของเธอก่อนได้ยินเธอร้อง

ฝันร้ายของเธอทะลวงเข้ามาในตัวฉัน เขาค้นให้หลุดจากความฝัน
ของตัวเองซึ่งเกี่ยวกับชายหาดและชายหนุ่มร้อนแรงที่กำลังทาน้ำมันอาบแดดให้
ภาพต่างๆ ของเธอ...ไม่ใช่ของฉันตีกันซุลมุนอยู่ในใจ ทั้งไฟกับเลือด กลิ่นควัน
ซากเหล็กซึ่งเคยเป็นรถมาก่อนบิดงอ ภาพเหล่านั้นบีบล้อมเข้ามาจนทำให้ฉันหายใจ
ไม่ออก กระทั่งสมองส่วนที่มีเหตุผลต้องเตือนสติว่านี่ไม่ใช่ความฝันของฉันเอง

ฉันตื่นขึ้น ปอยผมยาวสีเข้มแนบติดอยู่บนหน้าผาก

ลิซซานอนอยู่บนเตียงของเธอ กำลังเหวี่ยงแขนเหวี่ยงขาพร้อมกับส่งเสียง
กรี๊ดร้องดังลั่น ฉันจึงแผ่นออกจากเตียงและรีบข้ามพื้นที่แค่มักี่ฟุตบอลที่กั้นขวาง
พวกเราไว้

"ลิซ" ฉันเขย่าตัวเธอ "ลิซ ตื่นสิ"

เสียงร้องกรี๊ดๆ ของเธอหยุดลง มีเสียงครางเบาๆ เข้ามาแทน

"อิงเคร" เธอคราง "โอ พระเจ้า"

ฉันช่วยพยุงให้เธอลุกขึ้นนั่ง

"ลิซ เธอไม่ได้อยู่ที่นั่นอีกแล้ว ตื่นเถอะ"

Vampire Academy 1

เมื่อเวลาผ่านไปชั่วครู่เปลือกตาของเธอก็กะพริบเปิดขึ้น ในแสงสลัว ฉันมองเห็นแสงแห่งสติสัมปชัญญะเริ่มเคลื่อนผ่านเข้ามา ลมหายใจที่ปั่นป่วนค่อยๆ ผ่อนข้างลง แล้วเธอก็เอนศีรษะซบไหล่ของฉัน ฉันโอบเธอไว้ด้วยแขนข้างหนึ่ง ส่วนมืออีกข้างคอยลูบเส้นผมของเธอ

"ไม่เป็นไรนะ" ฉันบอกเธออย่างอ่อนโยน "ไม่มีอะไรหรอก"

"ฉันฝันแบบนี้บ่อยแล้ว"

"จ๊ะ ฉันรู้"

พวกเรา นั่งอยู่อย่างนั้นหลายนาทีโดยไม่พูดอะไรเลย เมื่อรู้สึกได้ว่าเธอสงบลงแล้วฉันจึงชะเง้อตัวไปทางโต๊ะตัวเล็กที่ตั้งคั่นอยู่ระหว่างเตียงของพวกเรา เพื่อเปิดคอมพิวเตอร์ มันเปล่งแสงริบหรี่ แต่เราทั้งคู่ก็ไม่ได้ต้องการแสงมากนักสำหรับการมองเห็น

พอเจ้าออสการ์แมวร่วมบ้านของพวกเราเห็นแสงไฟเข้า มันก็กระโดดขึ้นไปยืนบนขอบหน้าต่างบานที่เปิดอยู่

มันรักษาระยะห่างจากฉัน พวกสัตว์ไม่ชอบแคมเพียร์* ก็ไม่รู้เหมือนกันว่าเพราะอะไร แต่มันกระโดดแล้วลงมาบนเตียง เอาหัวโกลิซซาพร้อมกับส่งเสียงครีคราดในลำคอเบาๆ พวกสัตว์ไม่มีปัญหาเกี่ยวกับโมรอย** และพวกมันต่างก็รักลิซซาเป็นพิเศษ

เธอยิ้มขณะเกาคางให้มัน ฉันรู้สึก أنهاสงบลงกว่าเดิม

"ฉันให้เธอดื่มครั้งสุดท้ายเมื่อไรนะ" ฉันถามพลางพินิจมองใบหน้านั้น ผิวขาวของเธอดูซีดกว่าปกติ รอยดำคล้ำปรากฏใต้ดวงตา เธอตอบบางอย่างบอกไม่ถูก ลับตาหัตถ์ที่โรงเรียนยุ่งมากจนฉันจำไม่ได้ว่าให้เลือดเธอครั้งสุดท้ายเมื่อไร "น่าจะ...เกินสองวันแล้วใช่ไหม หรือว่าสาม ทำไมเธอถึงไม่พูดอะไรเลย"

เธอยกไหล่และไม่ยอมสบตาด้วย

"ก็เธอยุ่งๆ ฉันเลยไม่อยากจะ..."

---

* แคมเพียร์ คือลูกครึ่งมนุษย์กับแวมไพร์

** โมรอย คือแวมไพร์ตระกูลสูงผู้มีสายเลือดบริสุทธิ์

"ช่างมันสิ"

ฉันขยับตัวให้นั่งถนัดขึ้น มีนาละเธอถึงได้คู่ออรรถโหยขนาดนี้
ออสการ์ไม่ชอบให้ฉันอยู่ใกล้มันจึงกระโดดลงจากเตียงและกลับไป
หน้าต่างซึ่งมันสามารถเฝ้ามองได้จากกระยะที่ปลอดภัย

"มาเถอะ เริ่มกันเลยดีกว่า"

"โรส"

"เถอะน่า มันจะทำให้เธอรู้สึกดีขึ้น"

ฉันเอียงศีรษะพลางปิดเส้นผมไปข้างหลังเพื่อเผยให้เห็นลำคอ ฉัน
เห็นเธอทำท่าลั้งเล แต่ภาพลำคอของฉันและสิ่งที่ฉันเสนอให้มีอำนาจเกินกว่าจะ
ห้ามใจไหว

สีหน้าหิวกระหายปรากฏขึ้นบนใบหน้าของลิซซา เธอเผยอริมฝีปาก
ออกจากกันเล็กน้อย เผยให้เห็นคมเขี้ยวที่ปกติเธอจะเก็บซ่อนไว้ยามอาศัยอยู่
ท่ามกลางมนุษย์ เขี้ยวพวกนั้นช่างขัดกับส่วนอื่นของร่างกายเธอ ด้วยใบหน้า
แสนสวยและเรือนผมสีบลอนด์อ่อนทำให้เธอดูเหมือนนางฟ้ามากกว่าแวมไพร์

ขณะที่ฟันของเธอเข้ามาใกล้ผิวเปลือยเปล่าของฉัน ฉันรู้สึกได้ว่าหัวใจ
ของตัวเองเต้นถี่เร็วเพราะความกลัวผสมกับความคาดหวัง ฉันเกลียดความรู้สึก
อย่างหลังมาโดยตลอด แต่ฉันก็ทำอะไรกับมันไม่ได้ เป็นจุดอ่อนที่ฉันไม่อาจ
สลัดทิ้ง

เขี้ยวกัดเข้ามาโดยแรง ฉันเปล่งเสียงร้องเพราะความเจ็บปวดที่แสนปลาบ
ขึ้นมาก่อนจะหายไปและกลายเป็นความเบิกบานโสมนัสซึ่งแผ่ซ่านไปทั่วร่าง มัน
ดียิ่งกว่ายามที่ฉันเมาเหล้าหรือยา ดียิ่งกว่าเชกซ์ อันนี้ฉันคิดเอาเองในเมื่อฉัน
ยังไม่เคย มันเป็นผ้าห่มแห่งความสุขบริสุทธิ์ปราศจากสิ่งเจือปนซึ่งห่อหุ้มฉัน
ไว้พร้อมกับสัญญาว่าทุกสิ่งทุกอย่างในโลกนี้จะดี

มันดำเนินต่อไปเรื่อยๆ สารเคมีในน้ำลายของเธอกระตุ้นให้เกิดการหลั่งสาร
เอนดอร์ฟินออกมา แล้วฉันก็ไม่ว่าเกิดอะไรขึ้นในโลกนี้ ไม่ว่างแล้วว่าตัวเอง
เป็นใคร

Vampire Academy 1

แต่แล้วมันก็สิ้นสุดลงอย่างน่าเสียดาย ใช้เวลาน้อยกว่าหนึ่งนาทีด้วยซ้ำ เธอผละออกแล้วยกมือขึ้นเช็คริมฝีปากขณะพิจารณาดูฉัน "เธอเป็นอะไรไหม"

"ฉัน...ไม่เป็นไร" ฉันเอนหลังนอนลงบนเตียงเพราะรู้สึกเวียนจากการเสียเลือด "แค่ต้องนอนพักสักหน่อย ไม่เป็นไรหรอก"

นัยน์ตาสีหยกซีดจางเฝ้ามองดูฉันด้วยความเป็นห่วง จากนั้นเธอก็ลุกขึ้นยืน "ฉันจะไปหาอะไรมาให้กิน"

คำทักท้วงของฉันค่อยๆ คืบคลานมาที่ริมฝีปากอย่างเงอะงะ เธอออกไปก่อนที่ฉันจะทันได้เปล่งเสียงออกมาสักประโยค อาการเคลิบเคลิ้มจากการกักตลกลายไปทันทีที่เธอผละออก แต่ก็ยังมีหลงเหลืออยู่บ้างในเส้นเลือด ฉันรู้สึก ว่าตัวเองกำลังยิ้มแฉ่งเหมือนคนปัญญาอ่อน

ฉันหันไปมองออสการ์ที่ยังคงนั่งอยู่ตรงหน้าต่าง

"แกไม่รู้หรือว่าแกพลาดอะไรไป"

ความสนใจของมันเป็นอยู่ข้างนอกหน้าต่าง มันย่อขานั่งลงเฝ้าท่าหมอบพร้อมกับพองขนสีดำเป็นมัน หางเริ่มกวัดแกว่งไปมา

รอยยิ้มของฉันหายไป ฉันบังคับให้ตัวเองลุกขึ้นนั่งตัวตรง โลกหมุนตัว ฉันจึงนั่งรอให้มันหยุดก่อนจะพยายามลุกขึ้นยืน เมื่อลุกขึ้นได้แล้วอาการเวียนก็หวนกลับมาอีกครั้งและครั้งนี้ไม่ยอมหายไปไหน ถึงอย่างนั้นฉันก็รู้สึกดีพอที่จะเดินโซเซไปที่หน้าต่างและมองออกไปกับออสการ์

มันเป็นมองฉันด้วยความระแวงกลางกระเถิบห่างออกไปเล็กน้อย จากนั้นก็หันกลับไปดูอะไรก็ตามที่ดึงความสนใจของมัน

สายลมอ่อนนอกฤดูในในเมืองพอร์ตแลนด์พัดโชยเข้ามาหยอกล้อกับเส้นผม ขณะที่ฉันชะงักหน้าออกไป ถนนหนทางมืดมิดและค่อนข้างเงียบสงัด ตอนนี้เป็นเวลาตีสาม เป็นช่วงเวลาเดียวเท่านั้นที่เซตมหาวิทยาลัยอยู่ในความสงบ อย่างน้อยก็ในระดับหนึ่ง

บ้านที่พวกเราเช่าห้องอยู่กันตลอดแปดเดือนที่ผ่านมาตั้งอยู่บนถนนย่าน

ที่อยู่อาศัยซึ่งเต็มไปด้วยบ้านเก่าแก่หน้าต่างหลากหลายไม่เข้ากัน ฝั่งตรงข้ามมีไฟถนนซึ่งกะพริบหรี่ใกล้จะดับเต็มที แต่มันก็ยังสว่างพอที่ฉันจะสังเกตเห็นรูปร่างของรถและตึกรามบ้านช่อง ฉันมองเห็นเงาตะคุ่มของต้นไม้ใหญ่ในสนามบ้านของเรา

ชายคนหนึ่งกำลังมองฉันอยู่

ฉันผงะถอยหลังด้วยความตกใจ ร่างหนึ่งยืนอยู่ข้างต้นไม้ในสนามห่างออกไปประมาณสามสิบฟุตซึ่งเขาสามารถมองเข้ามาในหน้าต่างได้อย่างง่ายดาย เขาอยู่ใกล้พอที่ฉันอาจจะขว้างอะไรไปโดนตัวเขาได้ และแน่นอนว่าเขาอยู่ใกล้พอที่จะมองเห็นสิ่งที่ฉันกับลิซซาเพิ่งทำลงไป

เงามีตช่วยบดบังร่างเขาไว้เป็นอย่างดีจนแม้ฉันจะมีสายตาดีเป็นพิเศษก็มองแทบไม่เห็นโครงหน้าของเขาเลย ยกเว้นความสูง เขาสูง สูงจริงๆ เขายืนอยู่ตรงนั้นเพียงชั่วขณะ แทบจะกลมกลืนไปกับสิ่งแวดล้อม จากนั้นเขาก็ก้าวถอยหลังและหายเข้าไปในหมู่เงาของต้นไม้ซึ่งอยู่อีกฝั่งของสนาม ฉันค่อนข้างแน่ใจว่าฉันเห็นใครอีกคนขยับเข้ามาสมทบกับเขาก่อนที่ความมืดจะกลืนทั้งคู่

ไม่ว่าสองคนนี้จะเป็ใครก็ตาม ออสการ์ไม่ชอบพวกเขา ถ้าไม่นับฉันแล้วปกติมันแทบจะเข้ากันได้กับทุกคน มันแสดงความก้าวร้าวเฉพาะเวลาที่ใครมีที่ท่าจะเป็นอันตรายต่อมัน ผู้ชายข้างนอกนั้นไม่ได้ทำอะไรที่เป็นการชมช้อออสการ์ แต่เจ้าแมวเหมียวก็สัมผัสได้ถึงบางอย่างที่ทำให้มันไม่ไว้วางใจ...บางอย่างที่คล้ายคลึงกับสิ่งที่มันสัมผัสได้จากฉัน

ความกลัวอันเย็นเยียบแล่นไปทั่วร่างจนแทบจะลบเลือนความรู้สึกแสนสุขจากรอยกัดของลิซซาไปจนสิ้น ฉันถอยห่างออกมาจากหน้าต่าง รีบหยิบกางเกงยีนที่พบบนพื้นชั้นมาสวมจนเกือบจะลืม พอสวมเสร็จฉันก็คว้าเสื้อโค้ตของฉันกับของลิซซาพร้อมกับกระเป๋าเงินของพวกเรา สวมรองเท้าคู่แรกที่เห็น มุ่งหน้าออกจากประตู

ฉันเจอลิซซาในครัวดับแคบที่ชั้นล่าง เธอกำลังควานหาของกินในตู้เย็น เพื่อนร่วมบ้านของเราคนหนึ่งชื่อเจอร์มีนั่งอยู่ที่โต๊ะ มือข้างหนึ่งกุมหน้าผาก

Vampire Academy 1

ขณะจ้องมองหนังสือวิชาแคลคูลัสด้วยหน้าตาเศร้าหมอง

ลิซซามองฉันด้วยสีหน้าตกใจ

"เธอไม่ควรลุกขึ้นมา"

"พวกเราต้องไปกันแล้ว เตี้ยวนี่เลย"

ลิซซาทำตาโต ชั่วขณะต่อมาเธอก็ทำหน้าที่เข้าใจ

"นี่เธอ...จริงนะ แน่ใจเธอ"

ฉันพยักหน้า ฉันเองก็อธิบายไม่ได้ว่าตัวเองแน่ใจได้ยังไง ฉันแสร้งขึ้นมา

เจเริ่มมองพวกเราด้วยความสนใจ

"มีอะไรกันเธอ"

ความคิดหนึ่งผุดขึ้นมาในหัว

"ลิซ เอากุญแจรถของเขามา"

เขามองกลับไปกลับมาระหว่างเราสองคน

"พวกเธอจะทำอะไร"

ลิซซาเดินเข้าไปหาเขาอย่างไม่ลังเล ความกลัวของเธอหลังไหลเข้ามาในตัวฉันผ่านพันธะผูกพันของพวกเรา แต่ก็มืออย่างอื่นด้วย ศรีทธาแนวแนวว่าฉันจะจัดการทุกอย่างได้เรียบร้อย พวกเราจะปลอดภัย และก็เหมือนกับทุกครั้งฉันหวังว่าตัวเองควรค่าแก่ความเชื่อใจนั้น

เธอยิ้มกว้างพลางมองเข้าไปในดวงตาของเขา คุรุหนึ่งเจเริ่มแค่จ้องตอบด้วยความงุนงง จากนั้นฉันก็เห็นว่าจิตของเขาถูกรอรับงำ ดวงตาของเขามีม่านหมอกเข้ามาปกคลุม และเขาก็จ้องมองเธอด้วยความชื่นชมบูชา

"พวกเราอยากจะขอยืมรถของนายหน่อย" เธอพูดด้วยเสียงอ่อนโยน
"กุญแจรถอยู่ไหน"

เขายิ้ม ฉันสะท้านขึ้นมา ฉันมีแรงต้านทานพลังบังคับจิต แต่ฉันก็ยังสัมผัสถึงฤทธิ์ของมันได้เวลาที่มันเกิดขึ้นกับบุคคลอื่น นอกจากนี้ฉันยังถูกสั่งสอนมาตลอดชีวิตว่าการใช้มันเป็นสิ่งที่ผิด

หลังจากล้วงกระเป๋าเสื้อของเขาแล้ว เจเริ่มยื่นกุญแจชุดหนึ่งซึ่งห้อยอยู่กับ

พวกคุณแจ๊สแดงพวกใหญ่มาให้

"ขอบใจนะ" ลิซซากล่าว "รถจอดไว้ที่ไหน"

"ตรงถนน" เขาพูดเสียงเคลิ้มฝัน "ที่หัวมุมข้างร้านบราวนี่"

มันอยู่ห่างออกไปสี่ช่วงตึก

"ขอบใจ" เธอพูดซ้ำอีกครั้งแล้วถอยออกมา "พอพวกเราออกไปฉันอยาก
ให้นายกลับไปอ่านหนังสือต่อ สัมผัสว่าเห็นพวกเราในคืนนี้"

เขาพยักหน้าอย่างว่าง่าย ฉันรู้สึกว่าเขาคงจะเดินตกรถหน้าผาเพื่อเธอหาก
เธอร้องขอ มนุษย์ทุกคนล้วนอ่อนไหวต่อการสะกดจิต แต่เจเรมีดูเหมือนจะ
อ่อนแอกว่าคนส่วนใหญ่ซึ่งนับว่าเป็นผลดีต่อพวกเราในตอนนี้

"มาเถอะ" ฉันบอกเธอ "พวกเราต้องไปกันแล้ว"

พวกเราก้าวออกไปข้างนอก มุ่งหน้าไปทางมุมถนนที่เขาบอก ฉันยังวิ่งเวียน
จากการถูกกักและเดินสะดุดอยู่เรื่อย ไม่สามารถเคลื่อนไหวได้เร็วเท่าที่ใจต้องการ
ลิซซาต้องคอยช่วยประคองอยู่สองสามครั้งเพื่อไม่ให้ฉันล้ม ความกังวลพลุ่งพล่าน
จากหัวใจของเธอเข้ามาในตัวฉัน ฉันพยายามอย่างที่สุดที่จะไม่ใส่ใจ เพราะฉัน
มีความกลัวของตัวเองเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว

"โธ... พวกเราจะทำยังไงถ้าพวกนั้นจับพวกเราได้"

เธอกระซิบถาม

"ไม่มีทาง" ฉันพูดอย่างดุดัน "ฉันไม่ยอมแน่"

"แต่ถ้าพวกนั้นพบพวกเราเข้า"

"พวกนั้นเคยพบพวกเรามาก่อนแล้วแต่ก็จับไม่ได้ พวกเราจะขับรถไปจนถึง
สถานีรถไฟและไปแอลเอกัน พวกนั้นไม่มีทางหาพวกเราเจอ"

ฉันพูดให้ฟังดูเหมือนง่าย ฉันทำแบบนี้เสมอแม้ความจริงแล้วการหนีจาก
ผู้คนที่เติบโตมาพร้อมกับพวกเราไม่มีอะไรง่ายเลย พวกเราทำแบบนี้มาสองปีแล้ว
ซ่อนตัวที่ไหนก็ตามที่ซ่อนได้ และพยายามเรียนให้จบไฮสคูล ปีสุดท้ายของ
พวกเราเพิ่งเริ่มต้นซึ่งการอาศัยอยู่ในเซตริ่มมหาวิทยาลัยก็ดูปลอดภัยดี พวกเรา
ใกล้จะเป็นอิสระแล้ว

Vampire Academy 1

ลิซซาไม่พูดอะไรอีก ฉันรู้สึกถึงคริธาที่เธอมีต่อฉันเพิ่มขึ้นมาอีกครั้ง มันเป็นเช่นนี้ตลอดมาระหว่างเราสองคน ฉันเป็นคนลงมือทำ เป็นคนที่ทำให้เกิดความเป็นไปได้ บางครั้งก็ออกจะมูทะลุซะเพราะไปบ้าง ส่วนเธอเป็นฝ่ายที่มีเหตุผล เป็นคนที่คิดอะไรให้ถี่ถ้วนและค้นคว้าหาข้อมูลโดยละเอียดก่อนจะทำอะไร ทั้งสองสไตส์ต่างก็มีข้อดี แต่ตอนนี้ความมูทะลุจำเป็นกว่า พวกเราไม่มีเวลาที่จะมัวมาลังเล

ฉันกับลิซซาเป็นเพื่อนรักกันมาตั้งแต่อนุบาล ตอนครูจับพวกเรานั่งคู่กันในวิชาการเขียน การบังคับให้เด็กห้าขวบสะกดคำว่า วาซิลีชา ดรากอเมียร์ กับคำว่า โรสแมรี่ แซททาเวย์ เป็นเรื่องที่ยิ่งกว่าโหดร้าย แล้วพวกเรา...หรือความจริงแล้ว ฉันมากกว่าก็ตอบได้อย่างเหมาะสม ฉันขว้างหนังสือใส่ครูพร้อมกับเรียกเธอว่า จอมเผด็จการี่เง่า ฉันไม่รู้หรือกว่าคำพูดนั้นหมายความว่าอย่างไร แต่ฉันรู้วิธีการขว้างของใส่เป้าเคลื่อนที่ได้เป็นอย่างดี

เราสองคนไม่เคยแยกจากกันนับจากนั้นมา

"เธอได้ยื่นหรือเปล่า"

จู่ๆ ลิซซาก็ถามขึ้นมา ฉันใช้เวลาสองสามวินาทีก่อนจะรู้สึกถึงสิ่งที่ประสาทสัมผัสอันเฉียบคมกว่าของเธอสัมผัสได้ เสียงฝีเท้าที่เคลื่อนเข้ามาอย่างรวดเร็ว ฉันเบ้หน้า พวกเราจะต้องไปอีกสองช่วงตึก

"พวกเราต้องวิ่งกันแล้ว"

ฉันเกาะแขนเธอไว้

"แต่เธอรឹងไม่ได้"

"รឹង"

ฉันต้องใช้พลังใจทุกหยดเพื่อฝืนไม่ให้ตัวเองสัมผัสไปบนฟุตบาธนั้น ร่างของฉันไม่อยากจะวิ่งหลังกจากเสียเลือดหรืออยู่ในช่วงที่ยังเผาผลาญฤทธิ์จากน้ำลายของลิซซา แต่ฉันสั่งให้กล้ามเนื้อเล็กจู้จี้ขี้บ่นและเกาะลิซซาไว้ขณะจ้ำเท้าไปบนพื้นคอนกรีต ปกติฉันสามารถวิ่งแข่งเธอได้โดยไม่ต้องใช้ความพยายามอะไรมากโดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อลิซซาวิ่งเท้าเปล่า แต่คืนนี้เธอเป็นสิ่งเดียวที่ทำให้

ฉันยังคงยืนอยู่ได้

เสียงฝีเท้าที่ไล่ตามมาดังขึ้นและใกล้เข้ามาเรื่อยๆ ฉันเริ่มเกิดอาการหน้ามืด แต่ยังไม่ยอมเห็นรถฮอนด้าสีเขียวของเจเรมีจอดอยู่ข้างหน้า โอ พระเจ้า ถ้าเพียงแค่ว่าพวกเราไปถึงทัน

ห่างจากตัวรถลึบฟุต ชายคนหนึ่งก้าวเข้ามาขวางหน้า พวกเรารีบเบรกเอี๊ยด ฉันกระชากแขนลึบซ่าให้หลบไปข้างหลัง เขานั้นเอง ชายที่ฉันเห็นว่ามองมาจากอีกฝั่งของถนน เขาอายุมากกว่าพวกเรา อาจจะยี่สิบกลางๆ และสูงอย่างที่ฉันคาดเดาไว้ ประมาณหกฟุตหกนิ้วหรือหกฟุตเจ็ดนิ้ว ถ้าเป็นในสถานการณ์อื่น เช่นเขาไม่ได้มายืนขวางทางหนีของพวกเรา ฉันคงคิดว่าเขาหล่อเขียวล่ะ ผมสีน้ำตาลยาวเคลือบไพล์รวบเป็นหางม้าสั้นๆ ไว้ข้างหลัง ดวงตาสีน้ำตาลเข้ม ลือโค้ดตัวยาวสีน้ำตาล ฉันคิดว่ามันเรียกว่าลือโค้ดตัสดอร์นะ

แต่ตอนนี้ความหล่อเหลาของเขาไม่เกี่ยว เขาเป็นเพียงอุปสรรคที่ขัดขวางไม่ให้ฉันกับลึบซ่าไปถึงรถและเป็นอุปสรรคต่ออริสราภของพวกเรา เสียงฝีเท้าข้างหลังลดความเร็วลง ฉันรู้ว่าพวกเขาตามมาทันแล้ว นอกจากนี้ฉันยังสังเกตเห็นความเคลื่อนไหวที่ด้านข้างอีก มีคนเข้ามาสมทบเพิ่มเติม พระเจ้า พวกนั้นส่งองครักษ์เกือบโหลมารับพวกเรากลับ ไม่อยากจะเชื่อเลย องค์กราซิเนเองยังไม่พาองครักษ์ไปไหนมาไหนมากขนาดนี้

ความตื่นตระหนกและการไม่อาจใช้ตรรกะได้ตึ๊งทำให้ฉันตอบได้ด้วยสัญชาตญาณล้วนๆ ฉันยืนกั้นลึบซ่าโดยให้เธอหลบอยู่ข้างหลังห่างจากผู้ชายที่ดูเหมือนจะเป็นหัวโจก

"อย่ามายุ่งกับเธอนะ" ฉันคำราม "อย่าแตะต้องเธอ"

ฉันอ่านสีหน้าของเขาไม่ออก เขายื่นมือทั้งสองข้างมาข้างหน้าในลักษณะที่พยายามจะทำให้ฉันสงบลง เหมือนฉันเป็นสัตว์บ้าคลั่งที่เขาวางแผนจะยิงยาสลบ

"ผมไม่ได้จะ..."

เขาก้าวเข้ามาก้าวหนึ่ง ใกล้เกินไปแล้ว

ฉันจู่โจมเขา กระโจนออกไปด้วยท่าต่อสู้ที่ฉันไม่ได้ใช้มาสองปี ก็ตั้งแต่

Vampire Academy 1

ที่ฉันกับลิซซาหนีออกมาด้วยกันนั้นแหละ เป็นการตัดสินใจที่โง่มากและเป็นอีกหนึ่งปฏิกิริยาที่เกิดขึ้นจากสัญชาตญาณและความกลัว และมันก็สิ้นหวัง เขาเป็นองครักษ์ที่ฝึกมาอย่างดี ไม่ใช่องครักษ์ฝึกหัดที่ยังไม่จบหลักสูตร ซึ่งเขาก็ไม่ได้อ่อนแอและกำลังจะหมดสติด้วย

ให้ตายสิ เขาเร็วชะมัด ฉันล้มไปเลยว่ องครักษ์วิ่งไวได้แค่ไหน พวกเขาเคลื่อนไหวและจู่โจมเหมือนนุงจาง เขาปิดฉันออกกรากับปิดแมลงวัน ใช้มือกระแทกเข้ามาจนฉันกระเด็นถอยหลัง ฉันไม่คิดว่าเขาตั้งใจจะทำรุนแรงขนาดนั้น อาจจะแค่ตั้งใจกันฉันออกไป แต่แขนขาที่ไม่สัมพันธ์กันของฉันดันขัดขวางความสามารถในการตอบสนอง แล้วฉันก็เสียหลัก กำลังจะล้มลงไปกระแทกฟุตบอลในมุมที่พิสดาร เอาสะโพกลงก่อน มันจะต้องเจ็บมากแน่ๆ

แต่มันไม่เกิดขึ้น

ชายคนนั้นยื่นมือเข้ามาคว้าแขนฉันเร็วพอๆ กับตอนที่กันฉันไว้และช่วยพยุงให้ฉันยืนตรง พอทรงตัวได้แล้วฉันก็สังเกตเห็นว่าเขากำลังจ้องฉันอยู่ หรือจะให้เจาะจงกว่านั้นคือจ้องที่คอฉัน

ตอนแรกฉันยังไม่เข้าใจ จากนั้นฉันก็ค่อยๆ ยกมือขึ้นแตะข้างลำคอเบาๆ บนแผลที่ลิซซาเป็นคนฝากไว้ก่อนหน้านี้ เมื่อตึ่งนิ้วกลับมา เห็นเลือดสีเข้มเป็นมันวาวบนผิวหนัง ฉันสะบัดผมให้มันปรกลงมาล้อมใบหน้าด้วยความอับอาย เรือผมของฉันหนาและยาวพอที่จะปกคลุมลำคอได้มิดชิด ฉันไว้ผมยาวเพราะเหตุผลนี้โดยเฉพาะ

ดวงตาสีเข้มของชายคนนั้นยังคงจับนิ่งอยู่ที่รอยกัดซึ่งบัดนี้ถูกบังเอาไว้ ครู่หนึ่งก่อนจะเหลือบขึ้นมาสบตาฉัน ฉันจ้องตอบอย่างทำทนายพร้อมกับสะบัดแขนออกจากมือเขา เขายอมปล่อยแม้ฉันจะรู้ว่าเขาสามารถควบคุมตัวฉันไว้ได้ ทั้งคืนหากเขาต้องการ

ฉันถอยกลับไปหาลิซซา ต่อสู้กับอาการคลื่นไส้เวียนและรวบรวมกำลังที่จะจู่โจมอีกครั้ง แต่จู่ๆ มือของเธอก็จับมือฉันไว้

"โรส" เธอเอ่ยเบาๆ "อย่า"

คำพูดของเธอไม่มีผลอะไรกับฉันในตอนแรก แต่ความใจเย็นค่อยๆ เริ่มเข้ามาฝังในสมองของฉัน เข้ามาผ่านพันธะผูกพันของพวกเรา ไม่เชิงเป็นการสะกดจิต เธอจะไม่ทำแบบนั้นกับฉัน แต่มันก็ได้ผลพอๆ กับความจริงที่ว่าพวกเขา มีจำนวนมากกว่า แถมฝีมือยังคงชนกันด้วย แม้แต่ฉันยังรู้ว่าดี๊นรนไปก็เท่านั้น

ความตึงเครียดหายไปจากร่างกาย ฉันทิ้งแขนลงอย่างคนที่ยอมแพ้

เมื่อสัมผัสได้ว่าฉันยอมหยุด ชายคนนั้นก็ก้าวเข้ามาพาลางหันความสนใจไปทางลิซซา ใบหน้าของเขาสงบนิ่ง เขาโค้งให้เธอด้วยท่วงท่าสง่างามซึ่งทำให้ฉันแปลกใจเมื่อดูจากความสูงของเขาแล้ว

"ผมชื่อติมิทรี เบลีคอฟ" เขากล่าว ฉันได้ยินสำเนียงรัสเซียเจือปนเล็กน้อย "ผมมารับคุณกลับไปยังโรงเรียนเซนต์ลาลาดิเมียร์ครับ เจ้าหญิง"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)